

JOHN C. MAXWELL

Ziua de astăzi contează

*12 practici zilnice
pentru un succes garantat
al zilei de mâine*

Traducere de Bogdan Ghiurco

ACT și Politon

2020

Cuprins

Mulțumiri	6
Doar astăzi...	7
1. De multe ori, se alege praful de ziua de astăzi. Ce piesă lipsește?	9
2. Ziua de astăzi poate deveni o capodoperă	31
3. ATITUDINEA de astăzi îmi oferă posibilități	57
4. PRIORITĂȚILE de astăzi mă ajută să mă concentrez	87
5. SĂNĂTATEA de astăzi îmi dă putere	115
6. FAMILIA de astăzi îmi oferă stabilitate	143
7. GÂNDIREA de astăzi îmi asigură un atu	171
8. DĂRUIREA de astăzi mă face să perseverez	201
9. BANII de astăzi îmi oferă opțiuni	231
10. CREDINȚA de astăzi îmi oferă împăcare	255
11. RELAȚIILE de astăzi mă împlinesc	279
12. GENEROZITATEA de astăzi îmi conferă semnificație	307
13. VALORILE de astăzi îmi oferă îndrumare	333
14. DEZVOLTAREA PERSONALĂ de astăzi îmi dă potențial	355
CONCLUZIE. Cum să faci ca ziua de astăzi să conteze	383
NOTE	387
DESPRE AUTOR	401

CAPITOLUL 1

De multe ori, se alege praful de ziua de astăzi. Ce piesă lipsește?

Acum câteva săptămâni, răscoleam printr-o cutie cu cărți vechi din pivniță, căutând ceva de citit pentru nepoții mei, când am dat peste o carte pe care soția mea Margaret și cu mine i-o citeam fiicei noastre Elisabeth când era mică. Se numește *Alexander and the Terrible, Horrible, No Good, Very Bad Day (Alexandru și ziua lui oribilă, teribilă, deloc bună, foarte proastă)**, de Judith Viorst. Este povestea unui băiețel a cărui zi se năruie. Începe în felul următor:

„M-am dus la culcare cu guma de mestecat în gură, iar acum am gumă în păr, și când m-am dat jos din pat azi-dimineață m-am împiedicat de skateboard [...] și mi-am dat seama că va fi o zi oribilă, teribilă, deloc bună, foarte proastă.”¹

Din acel moment, ziua lui Alexandru continuă să devină tot mai rea, în timp ce merge la școală, ajunge în cabinetul stomatologului și trebuie să meargă să cumpere

* Apărută în traducerea lui Vlad Zografi, la Editura Vlad și cartea cu geniu, București, 2018. (n.tr.)

haine împreună cu mama lui. Are o zi groaznică. Până și pisica familiei pare să aibă un dinte împotriva lui.

Ce piesă lipsește?

Copiii noștri s-au dat mereu în vânt după cartea lui Viorst. Și cred că noi, adulții, ne-am distrat la fel de mult citind văicărelile arțăgoase ale micuțului Alexandru, pe cât s-au distrat ei ascultându-le. Dar nu este deloc amuzant când simți că ziua ta seamănă cu cea a lui Alexandru. Cine așteaptă cu nerăbdare o zi plină de obstacole, încercări și impedimente, în care ceva și mai rău pare să pândească la fiecare colț?

Când trebuie să luăm în piept ziua de astăzi, semănăm cu Alexandru mai mult decât am vrea să recunoaștem. Poate că nu ne trezim cu gumă în păr și nu simțim că familia și prietenii ne poartă sâmbetele, însă, de multe ori, de zilele noastre se alege praful. În consecință, par niște zile foarte proaste.

Cât de des ai o *zi grozavă*? Este ea o normă sau o excepție pentru tine? Gândește-te la ziua astăzi, de exemplu. Cum ai evalua-o? Până acum, a fost o zi grozavă? Sau nu a fost prea grozavă? Poate că nici nu te-ai gândit la asta până acum. Dacă ți-aș cere să evaluezi ziua de astăzi pe o scară de la 1 la 10 (unde 10 reprezintă perfecțiunea), ai ști măcar ce notă să îi dai? Pe ce ți-ai baza evaluarea? Ar avea legătură cu felul în care te simți? Ar depinde de numărul de sarcini pe care le-ai bifat pe lista ta de obligații? Ți-ai nota ziua în funcție de cât timp ai petrecut cu o persoană iubită? Cum ai defini succesul zilei de astăzi?

Cum influențează ziua de astăzi succesul zilei de mâine?

Toată lumea vrea să aibă o zi bună, dar nu mulți știu cum arată o zi bună și foarte puțini știu cum să-și creeze una. Un număr și mai mic de oameni înțeleg că *modul în care îți trăiești ziua de astăzi influențează ziua de mâine*. De ce se întâmplă asta? Rădăcina problemei este că majoritatea oamenilor înțeleg greșit succesul. Dacă avem o perspectivă defectuoasă a succesului, atunci adoptăm o abordare defectuoasă a zilei noastre. În consecință, se alege praful de ziua de astăzi.

Urmărește aceste concepții greșite des întâlnite în privința succesului și răspunsurile care le însoțesc adesea:

CREDEM CĂ SUCCESUL ESTE IMPOSIBIL – PRIN URMARE, ÎL CRITICĂM

Psihiatrul M. Scott Peck își începe cartea de succes *The Road Less Traveled (Drumul mai puțin umblat)** cu următoarele cuvinte: „Viața e dificilă”. A continuat afirmând: „Multă lume nu vede pe de-a-ntregul adevărul faptului că viața e dificilă. În schimb, oamenii se plâng mai mult sau mai puțin zgomotos sau subtil de enormitatea problemelor lor, a greutăților și dificultăților lor, de parcă viața ar fi în general ușoară sau *ar trebui* să fie ușoară.”² Pentru că vrem să credem că viața ar trebui să fie ușoară, presupunem adesea că orice lucru dificil trebuie să

* Apărută în traducerea lui Lucian Popescu cu titlul *Drumul către tine însuși* la Editura Curtea Veche, București, 2013. (n.tr.)

fie imposibil. Când succesul ne ocolește, suntem tentați să aruncăm prosopul și să presupunem că e de neatin.

Apoi, începem să-l criticăm. Spunem: „Oricum, cine are nevoie de succes?!” Iar dacă cineva, despre care noi considerăm că nu merită, are totuși succes, atunci *chiar* că ne ieșim din pepeni. Asemenea jurnalistului și autorului de proză scurtă Ambrose Bierce, vedem succesul ca fiind „acel păcat de neiertat împotriva semenilor”³.

CREDEM CĂ SUCCESUL ESTE MISTIC – PRIN URMARE, ÎL CĂUTĂM

Dacă succesul ne ocolește, însă nu am renunțat cu totul la luptă, atunci îl privim, de multe ori, ca pe un mare mister. Credem că tot ce trebuie să facem pentru a reuși este să găsim formula magică, glonțul de argint sau cheia de aur care să ne rezolve toate problemele. Acesta este motivul pentru care există atât de multe cărți despre slăbit pe lista bestsellerurilor și atât de multe toane manageriale implementate în birourile corporațiilor, an de an.

Problema este că ne dorim roadele succesului fără a fi dispuși să plătim prețul pentru ele. Seth Godin, autorul cărții *Permission Marketing (Marketingul bazat pe permisiune)*, a scris recent despre această problemă existentă în lumea afacerilor. El consideră că liderii din business caută frecvent soluții rapide pentru companiile lor. Însă ne avertizează că „ar trebui să încetăm să cumpărăm soluții-fulger”.

„Nu poți câștiga aurul olimpic după doar câteva săptămâni de antrenament intensiv”, spune Godin. „Nu există vedete apărute peste noapte. Marile firme de avocatură

sau companiile de design nu răsar peste noapte... Toate marile companii, toate marile formații și toate carierele de succes s-au construit exact în același fel: bucățică cu bucățică, pas cu pas, puțin câte puțin.”⁴ Nu există o soluție magică pentru succes.

CREDEM CĂ SUCCESUL ȚINE DE NOROC – PRIN URMARE, SPERĂM SĂ-L AVEM

De câte ori nu ai auzit spunându-se: „S-a aflat la locul potrivit în momentul potrivit”, pentru a explica succesul cuiva? Este un mit, la fel ca și ideea succesului obținut peste noapte. Șansa de a avea succes peste noapte este la fel de sigură ca și biletul câștigător la loto: una la 50 de milioane.

Din când în când, auzim despre câte o vedetă de la Hollywood că a fost descoperită pe când lucra ca vânzător într-o farmacie sau despre câte un sportiv care a ajuns într-o echipă profesionistă, deși nu a început să joace decât spre sfârșitul liceului, iar acest lucru ne entuziasmează. Ce noroc! ne gândim noi. Mi se poate întâmpla și mie! Dar acestea sunt întâmplări rare. Pentru fiecare individ care reușește în viață în asemenea circumstanțe, există alte mii și mii de oameni care au trudit din greu zeci de ani, ca să-și îmbunătățească meșteșugul și să aibă o șansă. Și mai există alte zeci de mii care au investit ani de eforturi, dar tot nu sunt suficient de buni ca să reușească. Când vine vorba despre succes, ești mai câștigat dacă sari pe el când ai ocazia, decât dacă speră să-l obții.

CREDEM CĂ SUCCESUL ÎNSEAMNĂ PRODUCTIVITATE – PRIN URMARE, MUNCIM PENTRU EL

Am văzut odată un panou într-o companie mică pe care scria:

Cele 57 de reguli ale succesului

Nr. 1: Fă-ți treaba.

Nr. 2: Restul de 56 nu contează.

Să muncești din greu și să obții rezultate te face să te simți foarte recompensat. Și mulți oameni privesc acest sentiment cu atâta reverență încât îl consideră totuna cu succesul. Fostul președinte al S.U.A., Theodore Roosevelt, a remarcat: „De departe, cel mai bun premiu pe care vi-l oferă viața este șansa de a munci din greu pentru o sarcină ce merită dusă la capăt.”

Dar a considera că munca susținută este totuna cu succesul oferă o perspectivă unidimensională. (Este oare o zi fără muncă una fără succes? O persoană care se pensionează nu are succes?) În plus, nu e tot timpul adevărat. O etică a muncii solidă este o trăsătură admirabilă, însă numai munca din greu nu asigură succesul. Există o mulțime de oameni care muncesc din greu și nu cunosc niciodată succesul. Unii oameni își investesc energia în slujbe fără viitor. Alții muncesc atât de mult încât își neglijează relațiile importante, își distrug sănătatea sau sfârșesc epuizați. Poate că cei care nu muncesc din greu nu cunosc succesul, însă munca dură și succesul nu sunt unul și același lucru.

CREDEM CĂ SUCCESUL SE DATOREAZĂ OPORTUNITĂȚII – PRIN URMARE, AȘTEPTĂM SĂ SE IVEASCĂ

Mulți oameni care muncesc foarte mult, dar, aparent, fără niciun rezultat, cred că singurul lucru de care au nevoie este o oportunitate. Mottoul lor începe cu cuvântul „dacă”. Dacă șeful ar lăsa-o mai moale cu mine... Dacă aș obține o promovare... Dacă aș avea un capital pentru început... Dacă copiii mei s-ar comporta bine... atunci viața ar fi perfectă. Adevărul este că persoanele care nu fac altceva decât să aștepte o oportunitate nu vor fi gata să o valorifice dacă se va ivi. După cum spune legendarul baschetbalist John Wooden: „Când se ivește ocazia, e prea târziu să te mai pregătești.” Iar în cazul celor cărora li se îndeplinește o dorință – o promovare, o modalitate de a câștiga bani sau oricare alta –, rareori se va schimba ceva pe termen lung, dacă nu au pregătit deja terenul pentru a avea succes.

În plus, suntem cu toții nestatornici. Lucrul despre care credem că ne

„Când se ivește ocazia, e prea târziu să te mai pregătești.”

– JOHN WOODEN

va rezolva problemele sau ne va aduce fericirea nu este trainic. E ca la vârsta de opt ani, când am spus: „De-aș avea o bicicletă nouă”. De Crăciun, am primit o bicicletă Schwinn nouă, cu tot ce-i trebuie. Și am fost înnebunit după ea vreo lună. Apoi am trecut la o nouă dorință de tip „dacă”, despre care credeam că are să mă facă fericit. O oportunitate poate fi de ajutor, dar nu îți garantează succesul.

CREDEM CĂ SUCCESUL SE DATOREAZĂ AUTORITĂȚII – PRIN URMARE O ALIMENTĂM

Unii oameni asociază succesul cu puterea. Punctul lor de vedere este întărit de cuvintele unor oameni puternici, precum industriașul Andrew Carnegie, care a afirmat: „Succesul este puterea prin care obții tot ce îți dorești de la viață, fără a încălca drepturile celorlalți”. Numeroși oameni își duc viziunea despre succes și putere cu un pas mai departe, presupunând că oamenii de succes au profitat de alții pentru a ajunge unde sunt. Așa că, pentru a obține ce-și doresc, caută un mijloc de a exploata sau de a influența altă persoană. Ei cred că succesul poate fi obținut cu forța.

Saddam Hussein, dictatorul Irakului, a adoptat această abordare folosind puterea, manipularea și forța brută. Și-a început cariera politică pe post de executant înarmat. A ucis în numele Partidului Ba'ath pentru a urca în ierarhie, ajungând în cele din urmă vicepreședintele Irakului în urma unei lovituri de stat date de Partidul Ba'ath. Când Hussein a ajuns să fie nemulțumit de funcția de vicepreședinte, a preluat pur și simplu puterea și s-a proclamat președinte.

Timp de zeci de ani, a folosit tortura, opresiunea și crima pentru a păstra puterea. Viziunea lui era să devină eroul Orientului Mijlociu, conducătorul unificator al regiunii, un Nabucodonosor modern. Dar, la fel ca toți oamenii care fac abuz de putere pentru a reuși – fie că este vorba despre vreun director arogant de companie sau despre vreun dictator sângeros, a eșuat în cele urmă.

Puterea, oricât ar fi de mare și de nemilos exercitată, nu poate garanta succesul.

CREDEM CĂ SUCCESUL SE DATOREAZĂ RELAȚIILOR – PRIN URMARE, CONSTRUIM REȚELE ÎN ACEST SCOP

Care crezi că este cel mai important lucru pentru a obține ceea ce îți dorești de la viață: *ce știi* sau *pe cine știi*? Dacă consideri că răspunsul este *pe cine*, atunci crezi, probabil, că succesul se datorează relațiilor.

Oamenii care cred în relații consideră că ar fi reușit în viață dacă s-ar fi născut în familia potrivită. Sau că norocul lor s-ar schimba brusc, dacă ar cunoaște persoana potrivită. Dar aceste convingeri sunt greșite. Relațiile sunt, cu siguranță, satisfăcătoare. Iar cunoașterea oamenilor potriviți are beneficiile sale. Însă, de unele singure, relațiile nu vor îmbunătăți viața unui om aflat pe o pistă greșită, și nici nu îi vor garanta succesul. Dacă ar fi așa, copiii tuturor afaceriștilor de succes ar reuși în viață. Și rubedeniile președinților americani ar avea parte de succes. Îl mai ții minte pe Billy Carter*? În cele din urmă, nimeni nu-și poate construi succesul prin relații, decât dacă are ceva de oferit la rândul său.

* Fratele mai mic al președintelui american Jimmy Carter. Billy Carter și-a încercat norocul în mai multe domenii, fiind fermier, brutar și candidând, fără succes, la funcția de primar al orașului Plains, Georgia. (n.tr.)

CREDEM CĂ SUCCESUL SE DATOREAZĂ RECUNOAȘTERII – PRIN URMARE, TRUDIM PENTRU ASTA

Există în profesia ta un indicator sigur al reușitei? Colegii tăi ar fi impresionați dacă ai primi recunoașterea revistei *Fortune*, ai deveni mare campion la șah sau ai câștiga trofeul Lombardi? Dacă ai fi desemnat profesorul anului sau ți s-ar acorda un doctorat onorific din partea unei universități prestigioase, asta ar însemna că ai avut succes? Poate visezi în ascuns să câștigi cândva un Oscar, un Emmy sau un Grammy. Sau te vezi acceptând premiul Pulitzer, medalia Fields ori premiul Nobel? Fiecare profesie sau disciplină are propria formă de recunoaștere. Tu te străduiești să obții recunoașterea în a ta?

În Franța, o națiune de gurmanzi, unde bucătarii primesc cele mai mari onoruri, unul dintre cele mai înalte simboluri ale recunoașterii pe care o poate primi cineva este să i se acorde trei stele restaurantului pe care îl conduce în ghidul Michelin. În prezent, doar douăzeci și cinci de restaurante din toată Franța dețin această onoare. Unul dintre ele este o unitate din regiunea Burgundiei, deținută de Bernard Loiseau, numită Côte d'Or.

Se spune că, vreme de decenii, maestrul-bucătar Loiseau a fost obsedat de crearea restaurantului perfect și de primirea celui mai înalt calificativ acordat de Michelin. A lucrat neobosit; este nevoie de multă muncă pentru a obține chiar și un calificativ de două stele, dar Loiseau l-a obținut în 1981. După care a muncit și mai mult. A perfecționat fiecare fel de mâncare din meniul său. A îmbunătățit servirea în restaurant. Și s-a îndatorat cu 5 milioane de dolari pentru a-și îmbunătăți și

extinde afacerea. Și, în sfârșit, în 1991, a primit cea de-a treia stea. A realizat un lucru de care doar o mână de oameni au fost capabili.

„Noi vindem visuri”, a spus el odată. „Suntem negustori de fericire.”⁵ Dar recunoașterea primită nu i-a adus fericirea. În primăvara lui 2003, după ora prânzului, s-a sinucis prin împușcare. Nu a avertizat pe nimeni, nici măcar n-a lăsat vreun bilet. Unii spun că era de neconsolat pentru că, într-un alt ghid de restaurante, calificativul său scăzuse de la nouăsprezece la șaptesprezece (dintr-un punctaj maxim de douăzeci). Alții îl descriu ca fiind un individ maniaco-depresiv. Nimeni nu va ști cu adevărat de ce s-a sinucis, dar putem fi siguri că marea recunoaștere de care a beneficiat în carieră nu a fost de ajuns pentru el.

CREDEM CĂ SUCCESUL ESTE UN EVENIMENT – PRIN URMARE, ÎL PROGRAMĂM

Mi-am dedicat peste treizeci de ani din viață susținând prelegeri la diverse evenimente și organizând conferințe prin care să îi ajut pe oameni să aibă mai mult succes și să devină lideri mai buni. Dar sunt foarte realist cu privire la impactul limitat pe care un eveniment îl poate avea în viața unei persoane și le reamintesc în mod constant participanților la conferințe despre aceste limitări. Evenimentele sunt locuri minunate din care primim inspirație și încurajări. De multe ori, ne determină să luăm decizii importante de schimbare. Și ne pot oferi chiar și cunoștințele și instrumentele necesare pentru început. Cu toate acestea, schimbările reale, durabile, nu se petrec

Într-o clipă. Este nevoie de un întreg proces. Cunoașterea acestui lucru m-a determinat să scriu cărți și să îmi înregistrez cursurile, pentru ca oamenii care au luat decizia de schimbare să aibă acces la instrumentele pe care le pot folosi după eveniment, ca să faciliteze acest proces.

Folosim această orientare procedurală la EQUIP, organizația nonprofit pe care am fondat-o în 1996, cu scopul de a instrui și de a gestiona un milion de lideri din străinătate. Noi nu facem doar să apărem, să susținem un eveniment, după care să dispărem. Noi folosim o strategie pe trei ani. Începem prin a traduce cărțile și cursurile în limba respectivă. După primul eveniment de învățare, le oferim liderilor cărți și înregistrări, pentru a-i ajuta să se dezvolte în continuare. Iar echipele noastre revin în acea țară o dată la fiecare șase luni,

○ schimbare reală și durabilă nu are loc într-o clipă. Este un proces.

pentru a preda alte aptitudini și pentru a-i monitoriza pe lideri.

Nu mă înțelege greșit. Evenimentele pot fi de mare ajutor, atât timp cât înțelegem ce pot și ce nu pot să facă pentru noi. Vreau să te încurajez să participi la evenimentele care pot fi un catalizator al schimbării vieții tale. Dar nu te aștepta să îți aducă brusc succesul. Dezvoltarea vine din luarea unor decizii și menținerea acestora. Și despre asta este vorba în cartea de față.

Ziua de astăzi contează

Oamenii obțin succesul în viață concentrându-se pe *ziua de astăzi*. Poate că sună răsuflat, dar ziua de astăzi este singurul moment pe care îl ai. Este prea târziu pentru ieri. Și nu poți depinde de mâine. Acesta este motivul pentru care ***ziua de astăzi contează***. De cele mai multe ori, asta ne scapă din vedere. De ce? Pentru că...

EXAGERĂM IMPORTANȚA ZILEI DE IERI

Adesea, succesele și eșecurile noastre din trecut ne par mai mari dacă privim în urmă decât au fost ele în realitate. Unii oameni nu trec niciodată peste realizările din trecut: vedetele de baschet din liceu sau Miss Boboc privesc înapoi la zilele lor de glorie și se definesc prin intermediul acelor realizări pentru următoarele două decenii. O persoană care primește un brevet pentru o invenție poate să trăiască pentru totdeauna de pe urma profitului și să nu mai muncească nicio zi în viață. Un agent de vânzări lânzește cinci ani la rând după ce a fost recunoscut drept Angajatul Anului. De ce? Pentru că preferă să petreacă mai mult timp gândindu-se la momentele când era în vârf, în loc să încerce să atingă din nou acel nivel.

Poate că sună răsuflat, dar ziua de astăzi este singurul moment pe care îl ai. Este prea târziu pentru ieri. Și nu poți depinde de mâine. Acesta este motivul pentru care ***ziua de astăzi contează***.

Și mai jalnici sunt cei care exagerează lucrurile pe care *le-ar fi putut* face. Poate ai auzit zicala: „Cu cât sunt mai bătrân, cu atât am fost mai bun”. Este un fenomen ciudat: oameni care au fost niște sportivi mediocri în

liceu cred brusc, când ajung la treizeci de ani, că ar fi putut ajunge profesioniști. Afaceriști obișnuiți, ajunși la patruzeci de ani, într-o fundătură a carierei, cred că ar fi putut deveni magnați pe Wall Street, numai să fi avut ocazia. Aproape orice oportunitate căreia nu i s-a dat curs pare de aur acum, când este prea târziu pentru a o urma.

Apoi, mai există persoane ale căror experiențe negative le modelează întreaga viață. Acestea re trăiesc fiecare respingere, eșec și vătămare suferită. Și îngăduie acestor incidente să îi transforme în niște captivi din punct de vedere emoțional. Prietena mamei mele încă se vaită că, la a cincea ei aniversare, tatăl ei a dat cea mai bună acadă surorii mai mici, în loc să i-o dea ei cadou.

Ziua de ieri s-a încheiat aseară.

Încă o supără chestia asta
– și are optzeci și trei de ani!

Ani de zile am ținut pe birou un afiș care m-a ajutat să-mi păstrez perspectiva corectă față de ziua de ieri. Nu scria altceva decât: „Ziua de ieri s-a încheiat aseară”. Îmi reamintea că, oricât de groaznic aș fi eșuat, gata, s-a terminat, ziua de azi era una nouă. Pe de altă parte, indiferent de obiectivele pe care le realizez sau de premiile pe care le primesc, acestea au un impact direct neînsemnat asupra a ceea ce fac astăzi. Nici calea spre succes nu mi-o pot sărbători.